

*Hồi Thứ Hai Mười Ba***THIỆP HÀN NHƯ TÌNH**

Thần trí Hàn Tiểu Tranh đang chuyển sang trạng thái tách biệt. Tiềm thức chàng tự bảo mình phải gắng hết sức vận chuyển chân khí trong cơ thể qua các tuyến lộ như đã chỉ trong Thiên Cơ Thần Công, nhưng thân thể lại bắt đầu co giật, không còn kiểm soát được!

Bàn tay chàng bấu chặt lấy khăn trải giường, bỗng lại buông ra, thân mình cử động như bị quỷ nhập! Đột nhiên, chùng nghe trong não vang lên một tiếng “tưng”, nhiệt lưu trong người lại trào lên! Hàn Tiểu Tranh kêu lên một tiếng, ngã ngửa ra sau, người thì lảo lộn như cá mắc cạn!

Nóng... nóng quá! Khát quá! Chàng như rơi vào cơn ác mộng vô biên, cơ hồ đang đi trong sa mạc bao la bất tận! Mặt trời cháy rực trên không, bên trong nội tạng như thiêu đốt!

Ồ! Có phải là túi nước suối chăng? Tại sao ướt đầm cả? Không giống lắm, bởi nó vừa ấm vừa có vị thơm ngọt... mặc kệ, Hàn Tiểu Tranh uống cho đã khát!

Sau đó, chàng cảm thấy mình như đang bay trong gió, bơi trong nước, nhẹ lâng lâng, cơ hồ không gian có tiếng gió nhẹ, chim hót, có hương hoa... Hàn Tiểu Tranh mặc sức bay nhảy trong khoảng không ấm áp ấy.

Chàng cảm thấy sự nhộn nhào trong cơ thể đang từ từ tan biến. Có phải đã bị gió ấm thổi tan chăng? Bỗng chốc, một luồng nhiệt lượng mạnh mẽ bộc phát trong chớp mắt!

Hàn Tiểu Tranh thấy mình như nằm trên một thảm cỏ non dịu êm, ánh dương quang ấm áp nhẹ bao phủ chàng, chung quanh hoa nở, mây tan, cảnh vật đẹp làm sao! Chàng thiếp vào giấc ngủ say.

OoO

Khi Hàn Tiểu Tranh tỉnh dậy, mở bừng mắt, thấy một màn tối đen, và rồi chàng cảm nhận cơ thể mình như trẻ lại rất nhiều, nguồn tinh lực chùng như vô tận!

Hay là... hay là cuối cùng chàng đã vượt qua cửa ải sau cùng? Bởi trong các lần luyện tập trước, khi tỉnh dậy lần nào chàng cũng cảm thấy bần thần, nhưng hôm nay lại khác!

Nghĩ đến đây chàng trở mình định đứng dậy, nhưng động tác này khiến chàng giật mình! Bởi tay chàng chạm phải một thân thể mềm mại ấm áp!

Chàng ngạc nhiên hỏi:

– Ai? Người là ai?

Một bàn tay mềm tựa không xương cầm lấy tay Hàn Tiểu Tranh, một giọng nữ

nhân nhỏ nhẹ nói:

– A Tranh...

Tiếng nói của A Vân!

Bàn tay Hàn Tiểu Tranh định rút lại, giờ nằm im... hay nói đúng hơn là không cử động được.

Chàng đặt bàn tay còn lại lên tay A Vân, đôi tay như đang vỗ về chú chim non.

– Tại... tại sao cô lại ở đây?

– Chẳng lẽ A Tranh cũng bị thất ức?

– Tôi... tôi thế nào?

Trong bóng tối giọng nói của A Vân tỏ ra mắc cỡ:

– Người... người... ăn hiếp ta!

Nói xong, cô đâm đầu vào lòng Hàn Tiểu Tranh!

Hàn Tiểu Tranh ngẩn ngơ, qua kinh nghiệm cùng Lam Tâm Nhi, chàng mau chóng hiểu ra được đã xảy ra chuyện gì. Trong bụng vừa hối hận, lại mừng thầm.

Thân mình A Vân như con mèo ngoan tựa vào lòng chàng, khiến Hàn Tiểu Tranh bất giác nảy sinh lòng lân ái vô cùng!

A Vân vừa vuốt ngón tay chàng vừa thủ thỉ:

– Đêm qua, lúc ta vào, thấy người xuất hạn cùng mình, bèn lau giúp, nào ngờ người... người giở trò hư đồn!

Hàn Tiểu Tranh hiểu ra, nhất định chuyện đã xảy ra trong lúc chàng nữa mê nữa tỉnh! Nhưng chàng không muốn giải thích, vả lại chàng thấy A Vân cũng không thực sự tỏ ý bất mãn.

Chàng tỏ vẻ hối hận:

– Tôi thực đáng chết, thực không phải với cô, cô đánh tôi đi, sao ta lại bại hoại như thế?

Chàng nắm lấy tay A Vân, định vả vào mặt mình.

A Vân dằng ra, nhẹ vuốt mặt chàng:

– Ta nào có trách người.

– Thực không?

– Thực mà!

– Hay chỉ nói miệng, còn trong lòng thì chửi tôi như rác, tôi phải nghe tận trong tim cô nói sao.

– Ừ... nhột quá... buông ra... ta... ta chịu không thấu...

Trong bóng tối A Vân khẽ nói:

– Từ nay trở đi thiếp thuộc về chàng, chàng phải đối đãi tử tế với thiếp.

- Ta hứng nàng trong tay, ngâm trong miệng.
- Đâu được, phải giấu trong tâm mới đúng.
- Được, ta sẽ để nàng trong tâm, mỗi ngày niệm một ngàn lần.
- Thiếp chỉ có chàng chiều chuộng mà thôi, cậu thiếp tuy tốt nhưng thiếp không thân được!

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm: “Ai muốn thân với Thần Thủ mới lạ!” Chàng vuốt tóc A Vân, bất giác lại nghĩ đến Tả Chi Nhai!

“A Vân đã gả sang nhà họ Tả, ta làm như vậy có ti tiện chẳng? Không, nhà họ Tả chỉ muốn hại A Vân, kể như Tả Chi Nhai cũng nhúng tay vào đó! May mà A Vân thoát được. Vả lại, Tả Chi Nhai vốn thương yêu Đoạn Như Yên, nào phải A Vân. Chỉ cần A Vân thích ta là đủ, chẳng ai có quyền gì can dự vào!”

Chàng nghĩ ngợi mông lung, bị A Vân vỗ một cái khiến chàng giật mình!

- Chàng làm gì ngăn người ra thế?
- Không có gì, chắc là ta cao hứng quá hóa khờ một chút thôi. oo

* *

*

Trong một gian mật thất cực kỳ ẩn mật.

Thần Thủ đứng chấp tay sau lưng, im lặng như đang sốt ruột chờ đợi điều gì.

Vô Tâm tiến vào mật thất như một u linh, Thần Thủ vẫn đứng im không chuyển mình. Vô Tâm hạ giọng:

– Cô nương đã hoàn thành việc giúp đỡ Hàn Tiểu Tranh luyện tập Thiên Cơ Thần Công!

Mắt Thần Thủ lóe sáng:

- Tốt lắm! Màn kịch hay cũng đến lúc nên mở màn!

OOo

Hôm nay Hàn Tiểu Tranh đang cao hứng chờ A Vân sang chơi, bởi sau khi chàng vượt qua tầng thứ ba “Phật Diện Phật Tâm” của Thiên Cơ Thần Công, chỉ mất thêm nửa tháng sau là chàng đã học xong các phần chuyên về kiếm pháp, đao pháp và ám khí! Phần đầu của Thiên Cơ Thần Công là chỗ khó học được, song cũng là phần căn cơ, chỉ khi nào tập được nội lực siêu phàm, mới khả dĩ thấu triệt các chiêu thức ở phần sau, bằng không chỉ như bàn việc binh trên giấy.

Hàn Tiểu Tranh thiên chất thông minh, chỉ mất mười lăm ngày đã lĩnh hội toàn bộ nửa phần sau! Chàng muốn chờ A Vân đến để báo tin vui này cho cô nghe. Từ nay trở đi chàng có thể giúp A Vân báo thù cha, rồi tìm cách thoát khỏi tay Thần Thủ.

Đến nay Hàn Tiểu Tranh vẫn không thấy được Thần Thủ dùng cách gì giữ chàng lại, nhưng nếu chưa nắm chắc mười phần thắng, chàng không dễ gì vọng động, bởi

chàng không cần phải mạo hiểm như thế.

Mặt trời dần dần ngả bóng về Tây, màu trời tối dần, Hàn Tiểu Tranh biết rằng khi chàng không còn nhìn thấy rõ bồn hoa đặt trên khung cửa sổ, cũng là lúc A Vân sẽ đến.

Trời mỗi lúc một tối thêm.

Bỗng, từ xa vọng lại tiếng người hô lên:

– Thích khách!

Hàn Tiểu Tranh nghe tim đập mạnh, song chàng mau chóng bình tĩnh trở lại, thầm nghĩ: “Thích khách tìm đến chốn này quả là tối số, chán sống rồi đây”.

Từ xa vang lên một loạt thanh âm hỗn tạp! Lẫn giữa tiếng binh khí chạm nhau có tiếng kêu thét! Hàn Tiểu Tranh tự bảo: “Kẻ này xem ra thân thủ cũng khá, cầm cự được lâu như vậy!

Đột nhiên có tiếng người la to:

– Bảo hộ Diệp tiểu thư!

Diệp tiểu thư? Diệp tiểu thư là ai? Hàn Tiểu Tranh ngỡ vực tự hỏi.

Bất chợt chàng biến sắc, vung tay một cái, kiếm đã vào tay, thân mình như bóng mờ lao vút ra ngoài!

A Vân là con gái Diệp Thích, dĩ nhiên cô mang họ Diệp! Chỉ vì Hàn Tiểu Tranh vẫn gọi cô là A Vân, nên nhất thời không nhận ra.

Vừa phóng ra ngoài, chàng nghe vắng từ xa có một người cất giọng khàn đục cười lớn:

– Đem Thiên Cơ Thần Công đến Thanh Tâm Tự đổi mạng! Bằng không hãy chờ nhặt xác! Ha ha ha...

Tiếng cười càng lúc càng đi xa!

Hàn Tiểu Tranh giận dữ đuổi theo, thân ảnh như một mũi tên bắn đi. Võ công của chàng giờ đã đáng sợ, hà huống chàng lại dốc toàn lực. Sau lưng chàng như có tiếng vút vút, hẳn là người của Thần Thủ thấy chàng đột nhiên lao ra nên vội bắn tên ngăn cản, song bọn họ phản ứng quá trễ.

Hàn Tiểu Tranh rút cuộc nhìn thấy phía Đông có một bóng áo trắng đang lao đi với tốc độ kinh người, cách chàng ước ngoài ba mươi trượng. Chàng cũng nhìn ra được bóng ấy có vẻ cồng kềnh, nhất định là do mang theo A Vân, bèn đề chân khí bay đi bốn, năm trượng!

Chàng thầm nghĩ dù kẻ ấy có võ công cao nhưng vẫn phải mang thêm một người, nên cũng bị cản trở vài phần!

Khoảng cách giữa hai người dần dần thu ngắn, lúc bạch y nhân phóng lên bờ tường phía Đông, Hàn Tiểu Tranh chỉ còn cách xa y độ mười mấy trượng!

Bỗng, từ góc xéo phía trước lao ra một người, cũng hướng vào bạch y nhân! Y vừa vung tay, ba mũi phi đao xẹt ra nhắm vào kẻ đang đào thoát!

Thủ pháp ám khí thực mạnh! Hàn Tiểu Tranh vẫn còn cách xa một khoảng, song chàng nghe rõ tiếng ám khí xé gió!

Phía trước, bạch y nhân rú lên, chừng như đã trúng phải phi đao, từ trên đầu tường té nhào xuống! Hàn Tiểu Tranh cả kinh, chàng sợ nếu bạch y nhân có ôm A Vân trong tay, cô cũng sẽ bị thương khi té xuống như vậy. Thế là chàng bất chấp tất cả, vận đủ mười thành công lực tung chưởng ra! Kẻ phóng ám khí nạt lớn:

– Ai đó?

Vừa lúc ấy, một luồng nội lực dũng mãnh ập đến, sức công nhắm vào Hàn Tiểu Tranh!

Lúc này trời đã tối, Hàn Tiểu Tranh không thấy rõ được đối phương là ai, nhưng chàng nghĩ người này hẳn cũng muốn đuổi bắt bạch y nhân, ít nhất cũng có lợi cho A Vân, nên chàng không muốn đả thương đối phương, chỉ dùng bảy thành công lực đánh ra!

“Bùng” một tiếng, hai luồng nội gia chân lực đụng nhau, tiếng vang quả đáng sợ!

Kẻ kia bay ngược ra ngoài bầy, tám trượng mới quay lại tránh đi chưởng lực ghê hồn!

Phần Hàn Tiểu Tranh vì chưa dốc hết sức, nên sau khi xuất chưởng, vẫn ung dung đề khí, băng mình phóng ra ngoài tường.

Ngay chân tường đột nhiên xuất hiện ba người, tấn công vào hạ bàn của Hàn Tiểu Tranh. Chàng hú một tiếng, vung kiếm tung hoành.

Máu tươi bắn ra! Có hai kẻ rú lên mất mạng, còn lại kẻ kia bị Hàn Tiểu Tranh dùng mũi giày điểm trúng huyệt, rơi xuống như cân nặng.

Hàn Tiểu Tranh sợ bị tập kích từ bên ngoài tường, nên vừa phóng ra bên ngoài, chàng múa kiếm bảo vệ toàn thân, một màn ngân quang bao phủ thân mình.

Chẳng có kẻ nào tập kích! Bên ngoài khuôn viên không một bóng người, chỉ có một vùng đất trống, mái nhà gần nhất cũng cách xa ngoài ba mươi trượng. Nhưng bạch y nhân hoàn toàn mất dạng! Thực không thể tưởng tượng!

Hàn Tiểu Tranh đảo một vòng tìm kiếm tư bề nhưng không thấy gì cả!

Bỗng tiếng y phục bay trong gió vang lên, mười mấy bóng người từ bên trong khuôn viên lao ra, mau chóng bao vây Hàn Tiểu Tranh! Chàng ngăm cười nhạt, lẳng lặng chờ đối phương tấn công!

Một chiếc đèn lồng bật sáng, bên cạnh đèn là Vô Tâm và Thần Thủ! Thần Thủ kinh ngạc nhìn Hàn Tiểu Tranh:

– Là người? Ta cứ tưởng kẻ bắt A Vân đã trúng phi đao của ta, chắc là không

thoát được!

Hàn Tiểu Tranh từ từ thở ra, chàng hỏi:

– A Vân... bị bắt ư?

Thần Thủ buồn bã nói:

– Đúng vậy, mấy hôm nay A Vân đêm nào cũng ra khỏi phòng đi dạo, ta nghĩ nó không được vui nên không ngăn cấm mà để nó tản bộ cho khuây khỏa, chẳng ngờ hôm nay vừa ra khỏi chỗ ở thì gặp phải bạch y nhân!

Hàn Tiểu Tranh không hiểu:

– Bạch y nhân bắt A Vân với dụng ý gì?

Thần Thủ đáp:

– Mục đích hắn đến đây đương nhiên chẳng phải vì A Vân, mà là vì Thiên Cơ Thần Công, nhưng ta đã bố trí canh phòng mật thất rất chặt chẽ, nên hành tung của hắn bị bại lộ. Dĩ nhiên hắn nào biết Thiên Cơ Thần Công không nằm trong mật thất, mà đang ở chỗ của ngươi. Thuộc hạ của ta vây bắt bạch y nhân, trên đường trốn thoát chắc hắn gặp A Vân đang đi một mình, mà chốn này rất ít nữ nhân, hắn là hắn suy ra được điểm này nên thừa cơ bắt cóc A Vân vì cho rằng cô chẳng phải là một a hoàn tầm thường. Như vậy hắn có thể dùng A Vân để thương lượng việc trao đổi với ta...

Nói đến đây, Thần Thủ bỗng quay sang bảo nhỏ Vô Tâm, chỉ thấy Vô Tâm phất tay một cái, mười mấy người bao vây Hàn Tiểu Tranh bèn tản ra tứ phía, hắn là đi truy lùng bạch y nhân.

Vô Tâm đột nhiên hô lên:

– Có vết máu!

Quả nhiên trên mặt đất có vết máu! Thần Thủ nói:

– Nhất định vết máu là hắn đã trúng phi đao của ta, xem ra bị thương không nhẹ! Vô Tâm, ngươi hãy theo vết máu truy sát!

Vô Tâm biến vào bóng tối như một u linh. Thần Thủ trầm tư bảo:

– Nơi đây trống trải như vậy, thân thủ của ngươi nên đã nhanh vô cùng, sao lại để cho hắn trốn thoát?

Hàn Tiểu Tranh bất mãn:

– Các hạ nghi ta thả hắn đi sao?

Thần Thủ vội nói:

– Ta không có ý đó, chỉ thấy lạ nên nói thế thôi.

Hàn Tiểu Tranh định bảo: “Lời ấy mà tùy tiện thốt ra sao?” Chợt thấy lại có mười mấy người từ trong viện bước ra, thân thủ xem ra không kém! Một người trong nhóm cung kính lên tiếng:

– Thỉnh vương gia trở vào.

Hàn Tiểu Tranh chợt hiểu ra, những kẻ này sợ xảy ra tổn thất cho Thần Thủ, mới thỉnh y trở vào, chàng bất giác tự hỏi: “Lúc này sao ta không xuất thủ? Biết đâu mượn dịp trừ khử được y!”

Nghĩ đến nghĩ lui, chàng cũng không tìm được nguyên do chàng không xuất thủ, chỉ cảm thấy chừng như lúc này xuất thủ có chỗ không ổn.

Lại nghe Thần Thủ nói:

– Người đã luyện thành Thiên Cơ Thần Công nên bắt tất phải lưu lại nơi đây, dù chúng ta muốn ép người lưu lại cũng chưa chắc làm được, nhưng làm như vậy đôi bên đều tổn thất rất vô ích. Ta chỉ mong người giúp chúng ta, giúp A Vân diệt trừ Lữ Nhất Hải, để cho giáo chủ Tổng Mễ của Vô Nhai Giáo biết kẻ đối kháng y đã xuất hiện!

Hàn Tiểu Tranh thầm nghĩ: “Điều này không nói ta cũng phải làm”. Thần Thủ đột nhiên nói:

– Người có biết tại sao người luyện thành Thiên Cơ Thần Công mà ta không làm được chăng?

Không chờ Hàn Tiểu Tranh trả lời, y nói tiếp:

– Đó là nhờ A Vân giúp người đúng lúc. Muốn luyện Thiên Cơ Thần Công phải là kẻ mang cửu dương trong mình, trong thiên hạ chỉ có vài người được như thế, mà người may mắn có được cửu dương. Điều này ta tốn hết hai chục ngày mới xác định được. Song có tinh khí của cửu dương cũng chưa đủ để thành công. Do đó sau khi người qua tầng thứ hai, trong lúc vận công đột phá tầng thứ ba phải có phần chí nhu chí âm tương trợ, may mắn có A Vân phối hợp.

Hàn Tiểu Tranh giờ mới hiểu tại sao Thần Thủ bỏ không luyện môn tuyệt học này, chàng cũng hiểu ra vì sao mình luyện những lần trước không thành, mà lần sau cùng lại vượt qua được giữa cơn ngư thủy chi hoan cùng A Vân!

Nghĩ đến A Vân lúc này chẳng biết lành dữ thế nào, Hàn Tiểu Tranh cảm thấy không an lòng chút nào.

Thần Thủ nói:

– Tuy giữa chúng ta có nhiều mâu thuẫn, nhưng vẫn có chung một điểm là truy nã kẻ bắt cóc A Vân. Trong những ngày sắp tới, nếu cần, người có thể nhờ người trong quan phủ, chúng ta sẽ ra sức tương trợ, nhưng chỉ giúp cho mục đích này mà thôi! Ta nghĩ người đang nóng lòng muốn cứu A Vân, vậy hãy đi đi.